

og hvilken fra personlig Virksomhed. Man kunde nu vistnok uden altfor stor Vilkaarlighed komme ud derover ved at anslaa en vis Del af Udbyttet som Formuesindtægt og Resten som Indtægt af personlig Virksomhed. Det ligger nemlig nær at anslaa den førstnævnte til den sædvanlige Rente af 4 pCt. Herefter vilde Reglen altsaa kunne udtrykkes omtrent saaledes, at den Kapital, som den Skattepligtige anses at have indestaende i ham tilhørende faste Eiendomme eller i Næringsbrug, som drives for hans Regning, altid anslaaes at give et Udbytte af 4 pCt. som Formueindtægt, medens Resten af hans Indtægt behandles som Udbytte af personlig Virksomhed. Vi finde det imidlertid simplere at gaa en anden Vej, hvorved omtrent det samme Resultat vil naas, og hvorved man mindre afviger fra det foreliggende Udkasts hele System — nemlig den at fastholde en Bestatning af den produktive Formue, hvorved vi selvfølgelig forstaa den, der anvendes i det Diemed at frembringe Indtægt. Begrebet „Indtægt“ er jo fremstillet i Udkastet og udviklet gennem udførlige Regler, og Forstaaelsen af disse Regler — der ere stemmende med dem, der findes i tidligere Indkomstskattelove — er fastslaaet gennem den praktiske Anvendelse. I hvert Fald vil det ikke være forbundet med større Vanskelighed at udfinde, hvilken Del af Formuen der herved sigtes til, end at udfinde selve Indtægten. Dette er ogsaa tilbørlig stemmende med den ovenomtalte norske Lov fra ifjor, der (i § 31) giver en Bemærkning til at undtage „Husgeraad og andet Løsøre, som ingen Indtægt giver“. Valgte man at gaa denne Vej, vilde § 10 altsaa kunne affattes noget nær i Overensstemmelse med Udkastet, kun at alene den Formue, der anvendes i det Diemed at frembringe Indtægt, betegnes som skattepligtig, hvorved man til nærmere Forstaaelse kunde henvise til § 11. Hvorledes faste Eiendomme, som Eieren selv bebør, skulde behandles i dette Forhold, vilde ogsaa fremgaa af § 11 (under b).

Med Hensyn til de øvrige Endrings-

forslag til og Bestemmelser i Lovforslaget, skulle vi kun gjøre nogle faa Bemærkninger. Vi bifalde ganske, at man har foreslaaet at give Overligningskommissionerne en mere betryggende Sammensætning (Forslag 37), at man har opgivet Udkastets Tanke om at fordre Formueskat af Staten (Forslag Nr. 9), og at man ligeledes væsentlig har opgivet Udkastets Bestemmelser om at anvende de interkommunale Bestatningsregler ogsaa paa Formuen (Nr. 6); men naar man til Gjengæld for den sidstnævnte Forandring har foreslaaet at lade den hele Indtægt af Næringsbrug tilfalde Næringskommunen, tro vi, at dette ofte vil føre til ubillige Resultater, og vilde foretrække ialtfald at blive staaende ved Udkastets Fastsættelse af to Trediedele. Ligeledes billige vi, at det mindste Ophold, der paadrager Skattepligt til en Kommune, er foreslaaet forlænget (om vi end vilde have anset en Forlængelse til 3 Maanedes for heldigere), og at Betingelserne for at træde Skat af en Embedsindtægt i den Kommune, hvor Embedet varetages, men hvor Embedsmanden ikke bor, ere blevne ændrede saaledes som Forslag 5 angiver. Heller ikke finde vi Væsentligt at indvende mod Forslaget 12 om Aktieselskabers Bestatning, medens der dog, for ikke at træde Nationalbankens Oktroi § 43, for nær, burde være taget fornødent Forbehold overfor denne Bank. Vi tiltræde ligeledes, at Fritagelserne i § 9 ere udvidede, men finde, at man burde være gaaet noget videre og navnlig blandt de Fritagne have medtaget milde Stiftelser. At finde den rette Begrænsning for dette Begreb vilde ikke være forbundet med store Vanskeligheder; man vilde i hvert Fald ikke gaa for vidt i Fritagelse, naar denne alene kom til at omfatte Stiftelser, der staa under det Offentliges Tilsyn, og hvis Formaal er at yde Hjælp til Trængende enten i Almindelighed eller til visse Arter af Trængende uden fortrinnsvis at have enkelte Familiers Bedste til Diemed eller at være bestemte til at komme Udelen og de med den lige privilegerede Stænder tilgode. — Sluttelig skulle vi